

Any IV

15 cèntims

LA TUIES

PREVISORA

—Que per què no em vull casar amb tu? Senzillament: tires massa bé a pistola, i no em vull veure enredada en un crim passional.

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANAL, PLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Noticias de la crisis francesa

Eso de la inflación y de los impuestos, se va en orris y en Francia, si no le ponen un pedazo, se va a armar un merdero de Casa el Ancho. Los Ministerios van y vienen como si jugaran a heño y por un tres y no nada, hay una crisis, como en aquellos benditos tiempos en que gobernaba Romanones.

Yo, si quieren que les diga la buena verdad, me parece que entre los Caillaux y los Briands han esguerrado el marro. Los Briands, sobre todo. Una dispesera que me tuvo de huésped en tenía y vió de todos colores. Es cosa que pica, ya os lo diré, y cuando pica, hay que rascársela.

Sino porque los franceses son unos benditos del capazo, yo me ofrecería desinteresadamente y me iría al Eliseo con aquella buena fe. De hacendista, me llevaría a Vidal y Hucha, de Ministro de Instrucción Pública, a Forgas, de Fomento, a la Merceditas Serós, de Trabajo, a Pahisa, de Guerra, a ídem del Río, de quien me aconsejaría siempre, porque ya es sabido que los Consejos de Guerra son una cosa muy importante, y de figura decorativa, a Ribé y a Utrillo, ahora que no penca.

¡Entonces si que me daría pisto! Un golpe, estuve en París de Francia y para que vieran lo gracioso que soy, les hice este chiste: ¿En qué se parece uno que le corta la mano una sierra a uno que va a una población francesa donde hay muy

buen vino? ¡En que a bur, deos! Me llamaron talós y gamarús en argot, que hace más bonito que el pollo Rius con pieza larga, sino que no me enrecuerdo cómo es. ¿Queréis una semblanza de aquellas tan recaragoladas? Allá va, para que veáis que no soy escaso y que las defeco más deprisa que "Colorets" hace una conquista. ¡Ah! Os prevengo que eso de defecar no lo he dicho para hacer el caca, ¿eh? Bueno. Preparaos. ¿En qué se parecen un burro, uno que come judías, un tendero que vende barato, cierta manera de preparar la fruta en conserva, uno que hace cómputos y uno que va con una meuca? Pues, en que un burro, con pata, uno que come judías ¡com petal un tendero que vende barato, compite, una manera de preparar la fruta en conserva, es compota, uno que hace cómputos, computa, y uno que va con una meuca... Bueno. Basta. ¿Sabéis cuál es la fonda de Barcelona donde fían más? Si la sabéis hacedme el favor de decírmelo, que estoy a la sopa. Esto, no es un chiste. Decidle a Fuenmayor que me haga la competencia y a Sugrañes que no vaya tan tibado, que en el de aquello del saco encontraremos las engrunas.

Rufasta

DESCUBRIMIENTO IMPORTANTE

El señor Carreras Candi, que no bada y escribe más que el Testado, va

a publicar un folleto explicando por qué Adán mordió la manzana que le ofreció aquella barjaula de Eva. No se crean ahora que Carreras Candi se ha vuelto escritor sicalpítico, no. Lo que escribe es más serio que Ribé, cuando viste de etiqueta. Dice que Adán mordió la manzana porque no tenía cuchillo para cortarla en pedazos.

AVISO A LOS NAVEGANTES

En Kameldenberg (Brasil de Enmedio, subiendo a mano derecha) se ha dictado una ley que tiene muchos de aquello. Afígrense que han prohibido que a bordo de ningún vapor, aunque sea de vela, embarque ninguna compañía de ópera. Dicen que una vez

que lo permitieron, el barco tocó con un bajo y se fué a casa Tapones. Además, el capitán tocó a una tiple, y como no estaba muy como cale, ahora le han de limpiar los fondos. ¡Gangas del oficio!

RECLAMACION JUSTA

Una comisión de dependientes de betas e hilos ha visitado a las autoridades para pedir que, tanto si llueve como si no, se cierren los paraguas a las siete de la tarde, porque tenerlos abiertos más tarde, constituye una infracción de la jornada mercantil.

El asunto, como ustedes ven, tiene más miga que un pan de familia, y es cuestión de que lo estudie quien deba y haga el ojo vivo.

ESPECTACLES

— GRAN TEATRE — ESPANYOL

COMPANYIA
 SANTPERE - BORGES
 A riure, a riure, a riure
 amb el vodevil de la gràcia
 PER UN MILIO, JA SE'N
 POT ESSER

EDEN

Asalto, 12

Continuan les representacions
 dels divertits quadros

LA CAIDA DEL RAMONET
 per la monísima

Angela Tomás

LAS COSAS DE MARIQUITA
 per la Preciosilla i l'Adelina
 Durán

POMPEYA

POPULAR MUSIC - HALL

Asalto, 103 - Tel. 2458 A
 Marqués del Duero, 52

TODOS LOS DIAS

Tarde: A las tres y media

Noche: A las 9 y media

Todo un programa

PAQUITA RIPACH

MARIA OLIMPIA

ONDESITA ZOE

BELLA DORITA

Todas las tardes y noches,
 un alegre y divertido vodevil

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º Tel. 4956 A.

SURT ELS DIJOUS

Coses de l'Ateneu

UN grup de socis de l'Ateneu, ha elevat una súplica a la Directiva de l'esmentada entitat, sol·licitant, ja que hi ha hagut augment de quota, que es millori la situació dels seus empleats.

L'altra tarda, una senyoreta, "sòcia" de la casa — no podem pas dir-li "membre" — va entrar i un senyor que escrivia, la cridà:

—Vol posar la seva signatura en aquest document, senyoreta? — li digué.

—Perquè és això?

Es perquè toquin els sous als dependents.

La xicota degué creure molt justa la petició, perquè va signar de seguida.

A Pedralbes hi ha l'amor

AIXI ens ho afirma un senyor que és representant de fanals de gran potència lluminosa per als autos.

L'home, volent mostrar a un client les excel·lències del seu aparell, el va muntar en un mag-

nífic "Rolls" i va conduir el cotxe cap a Pedralbes. Era un diumenge en caure la tarda.

L'auto s'endinzà per aquells contorns i amb gran sorpresa vegeren que a cada cantonada es trobava un auto amb una parella rendint culte a l'amor. Menys mal que les noies sorpreses pogueren tapar-se la cara amb llurs capells respectius i no foren reconegudes.

Sembla que la gent d'upa s'ha donat cita en aquells pintorescos llocs i que Pedralbes està convertit en una mena de Bosc de Bolònia aristocràtic.

El representant de fanals, en vista d'això, acaba de patentar un nou accessori per als autos de luxe. Es un bidet automàtic que desapareix, sempre que convé, sota un seient suplementari.

La traducció indirecta

HEM començat a parlar de la gent de casa, i no podem resistir a estampar aquí una anècdota de la nostra gentilíssima Laura Brunet.

L'altre dia va entregar a l'Amo un plec de quartel·les de la seva acurada traducció de les aventures galants de l'Abat Casanova.

L'Amo s'ho va llegir i li digué:

—Escolti, Laureta! Vostè ha badat! A l'original diu que l'Abat va donar, en una sola nit, catorze... carícies a n'aquesta noia, i vostè no més en posa tres...

—No... No... — respongué somrient la Laura —. No he badat. Ho he fet exprés...

—I per què?

—Perquè si disguéssim que un home havia...

acariciat catorze cops en una sola nit a una femella, tothom diria que és "bola"... Avui en dia, — i, en això, ja sap que jo estic molt documentada i en tinc d'allò més experiència — no hi ha cap home que sigui capaç de passar de les tres...

Un competidor d'en Rufasta

HO és, indubtablement, el notable escriptor D. de F... a qui s'atribueixen els següents versos astracanescos, que reproduïm perquè els nostres llegidors es convincin de lo real d'aquella expressió que afirma que sempre hi ha un pitjor:

Elogiando a "Franco" y Rada
mucho la "lira" he pulsado;
¡tengo "dolar" de cabeza
y la "peseta" he cambiado!

Ja és ben veritat, ja, allò de què el Rei Herodes en va deixar molts...

L'Hortolà de Sant Boi

LA PISTOLA I LA CARABINA

HAVIEN estat companyes de col·legi i llur intimitat era tan gran, que la Roser, al casar-se, va prometre a la Susagna escriure-li totes les impressions del seu nou estat.

—I com nomenaràs... "bueno", ja m'entens, Roser... allò que el teu marit et té guardat, per fer-te feliç?

—Mira — respongué la Roser —. Li donaré un nom qualsevol... El d'una arma de foc, per exemple!

—Es una bona ideal Posem-li "pistola"?

—Posem-li pistola!

Una abraçada i un petó de les dues amigues segellà el pacte. Pocs dies després, la Susagna rebia una lletra en la qual, amb gran emoció, reconegué la lletra de la Roser.

Tremolosa, la noia va obrir-la i va llegir amb la consegüent sorpresa:

"Estimada Susagna: El viatge ha sigut molt bonic i el meu marit es mostra afable, afectuós i complaent. Desgraciadament, la seva pistola és

molt petita i moltes vegades es descuida de posar-hi les bales.

Per sort, he trobat en l'hostal on passem la lluna de mel, un mosso, alt, çapat i molt simpàtic, que sempre que vull anar de cacera, em deixa una magnífica escopeta de repetició, amb la que fem uns blancs portentosos..."

Bur Letta

L'ORTOPEDIC MALHUMORAT

EL caràcter violent d'aquell ortopèdic, de nom molt popular a Barcelona, és conegut de tothom i, els viatjants sobretot, li tenen més por que a una pedregada.

No fa gaire, un representant alemany va enviar al seu corredor a fer-li una oferta, advertint-li que era un home molt difícil de tractar.

Mitja hora després, el xicot tornava amb la cua entre cames.

—No ha fet res? — li preguntà el representant.

—No, senyor. Encara no he començat a parlar, m'ha respost que no estava per brocs i que ja podia posar-me tots els meus articles al... al... d'allò...

—I què li havia ofert vostè?

El xicot es posà a riure i va respondre:

—Xeringues...

S. A. Ballot

—Vostè m'havia dit que era únicament per fer de model.

—Es clar que sí: per fer un angelet, dona!

UN MARIT QUE NO ES GELOS

TARDA d'istiu... La Carmeta s'està canviant de roba per sortir amb la Mercè, la seva íntima amigueta. Aquesta contempla, goluda, els encisos de la xicoteta que, sense altra roba que un collar i unes mitjes, està traient de l'armari de lluna una camisa, molt curteta i escotada, per posarse-la.

—El teu marit deu ésser molt poc gelós, oi? — li pregunta.

—Per què?

—Perquè cal ésser molt confiat per deixar-te sortir tan lleugera de roba interior!

—Ah! — respon la Carmeta —. Però que et penses que el meu marit es preocupa de la meua roba interior? Si se'n preocupés, es donaria compte del què hi ha a sota i es recordaria de mi... Llavors, jo no tindria necessitat d'enganyar-lo...

K. Britet

UN BON PROCEDIMENT

LA Carme i la Conxita eren cosines, quasi d'una mateixa edat, casades les dues, i anaven plegades totes les tardes, puig llurs respectius marits, a n'aquelles hores, s'estaven treballant al despatx. Entre elles no hi havia secrets, per íntims que fossin, i tot s'ho contaven i tot s'ho xerraven algunes voltes amb una frescura que no els hi feia gaire favor.

De les dues, la més esbojerrada, era la Conxita. Així com la Carme era molt recta i severa en la seva manera de conduir-se en societat, la Conxita no desdenyava els homenatges i els flirtejos, de què amb freqüència era objecte. Puig hem de confessar, de passada, que era una dona esplèndida, jove, a la que l'estat de matrimoni havia afegit aquell encís de fruita assahonada que tenen certes casadetes.

—Carme — li va dir una tarda, que es van trobar per anar a veure aparadors —. Estic preocupadíssima...

—Ja sé de què es tracta, Conxita — va respondre la seva cosina —. De l'Enric.

—En efecte, noia.

L'Enric era un jugador de tennis que no faltava a cap festa aristocràtica, i era tan atrevit, que li deien, amb raó, "el terror del marits". Ell no en perdonava cap, per honesta que fós i per molt que estimés al seu marit. A totes les empaitava, i, encara que de tant en tant aquella manera de fer li costava alguna bofetada — mans blanques no ofenen — cal confessar que era bastant afortunat en les seves conquestes.

La Carme, prou es figurava que aquell xicot, amb les seves impetuositats, donaria lloc algun dia a una escena violenta amb la Conxita.

—Que t'ha faltat, pot ésser? — va preguntar a sa cosina.

—Que si m'ha faltat, dius? M'ha faltat i m'ha fet faltar al meu pobre marit, ja ho veus!

—Però, Conxita! Com és possible?

—Res, noia! Se m'ha presentat a casa en un moment en què no més hi havia la meua minyona i jo, m'ha agafat les mans, a començat a suplicar...

—I tu, què has fet?

La Conxita va baixar els ulls i confessà:

—Jo... He cedit!

—Sembla mentida! Jo, de tu, li hauria girat l'esquena...!

—Oh! Prou que me l'ha fet girar, perquè diu que són els seus gustos, i amb això, haig de confessar-te que l'Enric m'ha convençut de què sap molt bé de què se les heu!

B. Orrango

LA JUSTA ESTIMACIO

AL foier d'un popular music-hall barceloní, una noia ensenya a les seves companyes un magnífic anell de diamants que li ha regalat el seu protector.

—Deu ésser carot, oi? — pregunta una de les xicotes.

—No ho sé, però no el donaria pas pel que m'ha costat!

—Ah, no? Qué viciós deu ésser el teu amic!

K. Ballot

Tipus d'un Adonis modern, segons les histèriques de jaz-band.

—Es el "tailleur" que diu que ve a pendre la mida a la senyora, però, si vol que li sigui franca, em sembla que no hi arribarà!

LA TACA IRREPARABLE

CADA diumenge a la tarda, la senyora Mercè se'n anava a Horta, on tenia uns parents. Com que l'Esperança, la seva filla, estava renyida amb aquests, es quedava sola a casa per llegir "El loco de la montaña o las angustias de una madre", novel·la per entregues que segons deia li agradava molt. La mare, que era feta de pasta de cabell d'àngel, no sospitava de res i se'n anava cap a agafar el tranvia, sense sospitar que l'Esperança, així que estava sola, obria la porta a un veí de l'escala, manyà d'ofici, amb qui es tancaven, suposem que per llegir entre tots dos la novel·la i aprofitar el temps.

Això va durar molt de temps, i si una veïna molt xafardera no ho hagués contat a la senyora Mercè, encara fora l'hora que no en sabia un mot.

Però, cert vespre, la dona agafà pel seu compte a la seva filla i, amb una serietat inacostumada en ella, li preguntà:

—Escolta: què fas aquí, els diumenges a la tarda, mentres m'estic a Horta?

—Ai, ai! Llegeixo aquella novel·la!

—Tota sola?

L'Esperança, al veure's descoberta, no va perdre la serenitat.

—Amb en Quimet... Va dir-me que a n'ell li agradava molt llegir, i, que si jo no tenia cap inconvenient, ell entraria aquí i llegiríem un full cada u...

—Desvergonyida! Mala filla! — cridà la senyora Mercè —. Que et penses que no ho sé tot? Que et creus que no ho sé, que aquest miserable ha tacat la teva honra?

—No és pas veritat, mama, no és pas veritat!

La senyora Mercè, al sentir allò, encara es va enrabiar més.

—Si, senyora — va respondre — si! La teva honra! I diumenge passat, no sols la teva honra, sinó el llensols! La feina que vaig tenir per rentar-los!

Van Tresca

ALTRA VOLTA EL DOCTOR VORONOFF

ALLO de les reparacions sexuals per mitjà de l'empelt de mico, que va inventar el senyor Voronoff — aquest nom sembla un "camelo": "Voronoff" i bona hora! — cada dia té més èxit. Molta gent ho prova i, si no hi troba resultat, s'ho calla.

Un amic nostre, que sap quelcom de la manera com s'efectuen aquests empelts, ens contà una anècdota que creiem val els honors de la reproducció en el nostre barrilare setmanari.

Cert corrido, prematurament esgotat, se'n va anar a París i es va fer fer un empelt. Aquella reforma en el seu físic li va donar, segons explicava a tothom, un resultat meravellós, tant, que un company seu, que també n'havia fet un grà massa i en trobava les conseqüències abans d'hora, va decidir sotmetre's igualment al tractament del famós rejuvenidor. (No sé si en Pompeu Fabra admet aquest terme, però, sinó, ja faràn el favor de pendre la bona voluntat.)

Tornà de París l'home amb la cúa entre cames, i no amb una cúa tiesa, sinó amb una cúa que penjava com els matons de les senyores de càl Vincents, i que no s'aixecava ni per compromís, lo que n'ocasionava molts a l'operat.

En vista del fracàs, va acudir a veure al seu company, que seguia pregonant als quatre vents les excel·lències d'aquell tractament, i que, davant de les noves poc favorables que l'altre li donava, es va mostrar extraordinàriament sorprès.

—A veure, noi! — li va dir —. Despulla't, que vull veure com t'han fet l'empelt.

L'home es descordà i, al veure'l, l'altre llençà una exclamació d'indignació i de sorpresa.

—Ai, els poca-vergonyes!

—Què hi ha? — interrogà l'individu, mig esverat.

—Que són uns estafes! Han tingut la poca-vergonya d'empeltar-te el que em van treure a mi per inútil, per tal d'estalviar-se aixís un mico!

K. Pritxet

Baix... baixet...

Les belles anècdotes

NIT DE NUVIS

CLAUDINA, la més petita de les tres filles del marquès de Bellindret, s'havia ofert per al sacrifici. Acorralats per la ruïna que els ensenyava ja les dents, Claudina, menuda i xamosa com un pom de flors, acceptà resignada les proposicions del marquès:

—Filla meva, és un gran dolor per mi parlar-te com t'haig de parlar — li digué son pare, espurnejant-li els ulls — però si no et cases amb aquesta bestiota de càn Dorrius, tot el nostre patrimoni caurà en mans dels nostres acreedors i quedarem sense un cèntim. Els Dorrius són fabulosament rics i aspiren a un títol. Si tu et cases amb l'hereu, ens salvaràs a tots.

Claudina escoltà, quedà com esmaperduda en sentir la terrible súplica del seu pare, però es resignà i acceptà.

—Sols demano una condició — observà la menuda en donar la conformitat.

—Digues, filla meva.

—Que l'hereu Dorrius, ens faci un avenç, a fi de què, jo, abans de tancar-me en aquestes muntanyes ingrates, entre ramats de vaques i garbes d'aufals, pugui completar la meua instrucció amb un viatge a París, a Roma i a Terra Santa.

L'hereu es conformà amb lo què Claudina exigia, exigència ben innocent per cert, i Claudina, amb sols la seva dama de companyia, emprengué l'anhelat viatge.

Un any després es celebrava la boda, i l'hereu, alt com un Sant Pau, i fornit com un ciclop, entrava en possessió de Claudina, una nineta que no li arribava gaire més amunt de la cintura. En veure'ls junts, un davant de l'altre, tan menuda ella, tan grandassot ell, donaven la sensació de què forçosament havien d'acabar fent coses lletges.

Tothom se n'esborronava d'aquell monstruós aparellament, tothom menys Claudina, que fins semblava estar-ne contenta de l'espòs que li havien trobat.

Durant el dinar de bodes, els comentaris dels convidats foren saborosos de debò.

—Que si no ho podrà resistir." "Que si la destruirà." "Que si haurà de fer d'allò."

Però Claudina, lluny d'encaparrar-se per la tramontana que se n'hi venia damunt, reia com una boja i corria i es movia com un argent viu. Arribada la nit, sols ell i ella, començà el pri-

mer acte de la gran comèdia del matrimoni.

Ell se l'assentà a la falda carinyós i l'anà despullant com si fós una nineta.

Claudina deixava fer i es retorçava com una vibra en sentir-se inhàbilment acarorada per l'Hèrcules rural que li havien donat per marit.

Ja en el llit, l'hereu Dorrius s'abraonà com un llop a l'ovelleta que amb els seus cabals havia adquirit, però en anar a satisfer els seus rabiosos instints, ella llençà un crit i s'extremí de cap a peus.

—Què tens? — li demanà l'hereu.

—Por.

—Por? De què?

—Ets tan gran i jo... tan petita.

L'hereu es féu càrrec del just temor de la seva esposa.

—Mira — li digué — jo et posaré el dit a la boca, i si et faig mal, mossega i així amainaré un xic.

Tal dit tal fet. Marit i molla començaren el combat.

Potser feia mitja hora que durava, quan l'hereu, esbufegant com un dofi, exclamà tot admirat:

—Veig... Veig... que... que no em mossegues, Claudina.

I ella, que estava tranquil·lament comptant les vigues del sostre, preguntà ingènuament:

—Ah, que ja havies començat?

I tota enguniada li clavà una mossegada que per poc se li emporta mig dit.

Tan mateix, Claudina, durant el seu viatge, potser l'havia completada excessivament la seva instrucció.

LAURA BRUNET

S'ha posat a la venda el segon i darrer volum il·lustrat de

Aventuras Galantes de La Pompadour

original de

LAURA BRUNET

Kioscs i llibreries

4 pessetes

UN REMEI MIRACULOS

ENS han assegurat que la Ràdi-Barcelona, tal com fa la casa Ford, premia tots els contes que s'escriuen contra la radimania, vull dir, contra la raditelefonia. Per si és veritat, anem a contar-ne un, i si ens han enredat, tal dia farà un any.

Ve't aquí que era un metge quina dona no feia més que parlar de condensadors, d'antenes, de presses de terra i d'altres romanços raditelefònics. Tan va arribar a marejar al seu marit, que aquest li va donar cinc-centes peles perquè anés a la casa que li semblés millor i fes posar a casa seva una instal·lació de lo més perfeccionada que trovés, amb alta-veu i tots els ets i uts.

Així ho varen fer, però el cas és que, per defecte a l'instal·lació, perquè l'aparell estigués mal construït o per altres causes que escapen a la nostra absoluta ignorància en aquesta matèria, l'instal·lació no va anar mai bé, amb el consegüent disgust de la dona, i la santa llauna que allò donava al marit, puig no feia més que passar-se el poc temps que els malalts li deixaven lliure fent provatures, que fracassaven totes de la manera més lamentable.

Una tarda es va presentar a consulta un senyor que es queixava d'una malaltia bastant estranya. Resulta que, ell i la seva dona, que era jove i fogossa, feien molta gimnàstica, i, a causa segurament d'aquest abús, l'home havia constatat amb espant que se li anaven empetint els bíceps, aquells bíceps indispensables per poguer fer exercicis matrimonials.

El doctor el va escoltar, li va fer una recepta, i li digué que tornés vuit dies després.

Passà una setmana, i el malalt li tornà a comparèixer, dient que no havia trobat la més petita millora amb aquell tractament.

Va reflexionar un moment el metge, i al cap d'un moment, com il·luminat per una idea nova, preguntà al pacient:

—Escolti: no té pas cap aparell de radi, a casa seva?

—No, senyor! — féu el malalt.

—Doncs, miri — acabà aconcellant el doctor: — Compri-se'n un, comenci a fer probatures per tal de què funcioni, i, com que no li anirà bé, ja veurà com acaben per inflar-se-li els bíceps!

F. Orrolla

RIGUROSAMENT HISTORIC

PER davant de casa Sangrà passen dues noies i es queden contemplant les banyeres, rentadors i altres utensilis que hi han exposats.

—Escolta — pregunta l'una a l'altra, senyalant una "guitarra amb potes" —. Perquè serveix, aquest trasto tan estrany?

—I tu feies d'artista a París?

—Sí, senyor; treballava a "La Cigale".

I l'altra — no sabem si amb intenció o sense — respon tota seriosa:

—No ho saps? Mare de Déu i que ets tonta! Això? Es per remullar el bacallà!

N. Zohal

LA NOIA DOCUMENTADA

EN S.gn.r, l'il·lustre personatge de la nostra terra, i ex-diputat pel districte d'Arenys de Mar, tenia anys enrera — suposem que ara ja no tant, perquè s'ha fet vell com tots els mortals — un gran ascendent entre les xamoses nenes d'aquella població.

Certa niu d'istiu, l'home va anar a una verbera d'aquelles amb "organillo", mantons de Manila i fins alguna que altra ampolleta de Codorniu. En acabar la festa, una de les senyoretes, molt atenta, el va ajudar a posar-se la gabardina, que s'havia endut per guardar-se de la frescor de la matinalada.

—¡Caramba! — digué el senyor S.gn.r amb

Ella: — Vols creure que fins ara no m'havia adonat que estàvem sota un roure?

Ell: — Bé; és que jo et tapava la vista.

aquell "ceceo" que li és peculiar —. "Yo sí que puedo decir aquello de

Nunca fuera caballero de damas tan bien servido..."

La xicota se l'escoltava embadalida.

—Sap — li va preguntar per fi, amb tota la bona fe — que vostè recita molt bé el "Tenorio"?

TRACTE DE FAMILIA

A la fonda de cert poble de l'alta muntanya catalana va arribar un individu acompanyat del seu criat; muntats tots dos a cavall, demanant hostatge.

L'amo els acollí familiarment, els preparà dues cambres i els hi va fer fer un esplèndid sopar.

—Sobretot — digué el viatger — tingui molt de compte amb els cavalls. Són dos animals que me'ls estimo molt i vull que els tracti com si de mi mateix es tractés...

—No passi cuidado! Vostè serà servit!

L'endemà, l'home, furiós, va trobar les dues bèsties acompanyades d'un parell d'eugues a les quals mostraven d'una manera força eloqüent la fogositat del seu temperament.

—I ara? Per què deixa jugar els meus cavalls amb aquestes eugues? — exclamà l'home, indignat —. No li vaig dir que els tractés amb tot cuidado, com a mi mateix...?

—Es que vostè — contestà l'amo amb una rialla — s'ha passat la nit amb la minyona, sap...? Em sembla que he complert les seves indicacions al peu de la lletra.

Sis Tellet

LA NOSTALGIA

CADA tarda pren cafè amb llet i pastels al "Lion d'Or" — donem detall del menú, perquè si vostès li volen pagar algun dia, se'n faran pela amb seixanta cinc — una gentil italiana que es diu Santuzza, com l'heroïna de "Cavalleria Rusticana".

La xicota viu amb un protector, un senyor vell que no sembla estar per gaires romanços.

—Com és possible, Santuzza — li vàrem preguntar l'altre dia — que tu, amb lo jove i bonica que ets, visquis amb aquest vellot?

—Es per curar la meua nostàlgia... — ens contestà amb ingenuïtat —. Vaig néixer a Pisa, i, cada cop que ell va per... estimar-me, em recorda la famosa torre torçada de la meua vila natal!

Har Keta

L'ASCENSIO

L'Agneta, una noia bastant esbojarrada, es trobava en un compromís greu. No tenia quartos per pagar el pis, i el seu amic estava de viatge. Com resoldre la situació?

Calia trobar-la i ella va pensar que l'únic recurs era cedir a les ardents pretensions del senyor Baldiri, veí del mateix replà, que feia molt de temps que li anava al darrera.

L'home va acceptar entusiasmada i li va regalar dos bitllets de vint, que era el què la noia necessitava. Però, quan va arribar pel bon senyor l'hora de la compensació tan desitjada, fós per l'emoció o pels seus anys, va haver de declarar-se en plena i absoluta crisi.

—Quina llàstima! — repetia —. Quina llàstima! I això que jo havia triat avui dijous, dia de l'Ascensió...

—Doncs, miri, senyor Baldiri — replicà la noia —. Qualsevol diria que avui és la Pasqua Granada...

—Per què?

—Perque és el dia en que va baixar l'Esperit Sant!...

Bur Letta

—Ai, ai! Ara mateix hi havia el senyoret i la senyoreta i ara sols veig al senyoret...

ELS DOS BORRATXOS

EN un bar es troben dos habituats de la casa i comencen a beure vi.

—D'on ets, tu? — pregunta l'un.

—Jo? De Badalona — respon l'altre.

—Quina casualitat! Jo també sóc de Badalona! Com te dius?

—Jo? Roc Valls!

—I ara! Si jo també em dic Roc Valls!

—No és pas veritat! A Badalona, només n'hi ha un, de Roc Valls! Ets un embustero!

—El que és un embustero, ets tu!

Arriben dos policies. Un, interroga a l'amo, que dona l'explicació necessària.

—No els hi faci cas... Són pare i fill, sinó que quan estàn borratxos, no es coneixen!

R. E. Tallet

Un cop de cap

BE, ara no us cregueu que aquest cop de cap, sigui un vulgar cabussó. En aquesta santa casa, quan donem un cop de cap, mirem molt bé el que tenim davant i si no hi ha uns bons coixins, tirem avall i ho deixem per un altre dia, que no estem per nyanyos nosaltres. Prou sabem, tots plegats i totes plegades o desplegadas, que un cop de cap mal donat, acostuma a portar males conseqüències.

Anem al gra. Sí, sí, deixem la palla a una banda i anem per feina.

Com ja és sabut, LA TUIES és el millor rotatiu del món que es tira en màquina plana. Tots sabem que la nostra nandulandesca terra, sense LA TUIES, seria un hort sense patates, una escala fosca sense modista, un cinema sense mans, un tramvia sense plataforma, una menor sense el que han de tenir les menors, un "corrido" sense "qüento" i un "salón" sense "niñas".

LA TUIES és el nord, la guia i el seny de la gent que no té ni seny, ni nord ni guia. Es el "màs allà". Es la Meca. Es el "pleno" somiat pels jugadors de la gran ruleta del "no t'hi amoïnís". Es el "refugium peccatorum" dels que no tenen pecat on refugiar-se. Es l'alegria del viure que diria el nostre gran Tiago.

Pero a LA TUIES li han tirat en cara que "En Patufet" i En Folch i Torres tenen rotativa, i ella està disposada a demostrar que ací no hi ha més rotativa que la seva. LA TUIES ha comprat màquina nova i per a celebrar aquest esdeveniment, estrenarà, també, vestits nous i drapets amb olor de bugada. "El Nandu", el pobre i "desvalido" "Nandu", està que no hi veu de cap ull, esperant l'esdeveniment d'aquesta segona nit de nuvis. Això d'estrenar coses de la dona, no es pot fer ni tots els dies, ni totes les nits. Cal celebrar-ho quan es presenta.

Estem preparant un número extraordinari, que no farà tronar, pero que farà ploure, i ploure sobre mullat.

Serà un número que atabalarà a les criatures i farà rodar el cap als més castiços.

La Laura, ens farà una d'aquelles coses seves que estaborneixen. En Rufasta ens explicarà les seves intimitats amb la senyora Lliberata, que són més instructives que el "Kama-Sutra". L'Argelaguer farà exposició de menors i tardorals. El "Toni" ens ha promès una auca com aquelles que el varren immortalitzar en "El Nandu". En Ripalda, en Marcel Terra, en "Juanito", en "Pepe", en Ballester, en Sol i en Mestre, s'hi descalçaran.

I no fem més promeses, perquè no semblaria sinó que ens posem els bonics per enredar a un hereu, perquè ens tiri trona avall. Poc soroll de boixets i moltes puntes, com diuen les "ansiosas".

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacrises de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

CERCANT PIS

UN marit i muller, que semblen casats de nou, passen per davant d'una casa en un de quins balcons hi ha un paper.

—Potser aquest pis ens convingui — diu la dona.
— Preguntem el preu.

El marit atravesa la porta i se'n va cap a la barraca de la portera:

- Quant val aquest pis que hi ha per llogar?
- Cinquanta duros.
- Que hi ha bany?
- No, senyor.

La dona es fixa en l'aspecte miser de la casa i en la seva poca netedat.

—Anem — diu al marit —. Deu estar plé de xinxes...

—Això, senyora — respon la portera — no li sabria dir, però si no n'hi han, poden anar a parlar-ne amb el procurador, que és un senyor molt enraonat...

Tit Hella

♦ ♦ ♦

ORADOR CONVINCENT

AQUESTA xafarderia l'hem rebuda de la terra del vermut, dels "canelonis" i de les camises negres, però, si volguéssim, podríem perfectament trasplantar-la a la nostra terra. Nosaltres que respectem l'origen de totes les

coses, no ho fem així, perquè som sincers i ecuanims com el senyor Cullaré quan es dedicava a escriure "fondos".

A Verona, uns feixistes celebraven un mitin i l'orador que estava en us de la paraula es desfeia en imprecacions contra els socialistes.

—Els socialistes — deia — no tenen res aquí!

I, per fer comprendre millor a l'auditori del què es tractava, portava la seva mà al front.

—Els socialistes no tenen res aquí!

I estenia la seva mà damunt del cor.

—Els socialistes no tenen res aquí!

L'orador va fer una pausa al dir la tercera cosa que no tenien els socialistes, però cregué necessari fer una aclaració.

—I no dic el què, ni poso la mà enlloc, per respecte a les senyores que hi han en aquest local...

K. Mamilla

♦ ♦ ♦

EL TERMOMETRE

QUE les nostres "hetàires" són molt maques, això no crec que ho pretengui discutir ningú. Però, si ho dubten, vagin a París, i allà veuran que les darreres novetats dels establiments que amb tanta discreció dirigeixen les senyorettes Mimí Suzette, Germaine, Elyane etc., són les Carme, Nati, Júlia, Paquita, etc., etc.

Ara, que no crec que vostès s'atreveixin a sostenir que les nostres meuques són intel·ligents. Afirmar això, seria una enormitat tan gran com entossudir-se en què la Chelito encara pot aguantar el tipus a les taules.

Testimoni de ço que diem és la següent anècdota que va passar no fa gaire a una distingida casa d'esbargiment de vint-i-cinc peles que hi ha en un barri extrem de la nostra ciutat.

Certa xicota, que no es guanya prou bé la vida a la nostra ciutat, va guillar a Niça. Allà va fer furor i al cap de poc temps, era la reina de les cortisanes de la "Côte d'Azur".

La noia volgué tenir un record per la mestressa i les ex-companyes d'aquell col·legi de nenes grans i els hi va enviar una lletra i un paquetet, per un mosso del "sleeping car".

"Ací — els hi deia — fa molt bon temps. El termòmetre marca vint graus sobre zero. Perquè vegeu que no us enganyo, us l'envio en una capseta..."

La mestressa desfèu el paquet i vegé que només en marcava deu.

—Val! — respongué rient —. Sempre s'exagera!

Confessem una vegada més, que la intel·ligència no és pas la cosa més apreciable de les nostres menques. Ni la mestressa, ni la pupila, s'havien adonat de què el termòmetre, en emprendre el viatge, havia canviat de clima.

R. E. Tallet

LA SORPRESA DEL NOU RIC

UN tractant en bestiar, que s'ha fet ric en pocs anys, se'n va anar l'altra nit a sopar al "Sport" amb una xicota que havia fet — o ell, almenys, així s'ho creia — tot passejant per la Rambla.

Demanaren dos coberts, i la xicota digué que a ella li duguessin mitja dotzena d'ostres.

Parlar d'ostres a aquell poll reviscolat era com si a nosaltres ens preguntessin el que és la innocència. Es va quedar tot estranyat en veure aquelles, per ell, estranyes bestioles, però, quan la noia n'hi va fer tastar una, li van agradar i en demanà mitja dotzena per ell.

Arribà l'hora del comp i l'home agafà la nota per pagar. Aquesta deia així:

Dos coberts.	16 pessetes
Extras	12 "
—	
[Total.	28 "

Ell no la va llegir, per la senzilla raó de què no en sabia, de manera que, per no donar a conèixer la seva ignorància, lliurà un bitllet de cinquanta peles, del qual n'hi van tornar trenta dues.

El negociant en bestiar, si no sabia llegir, sabia comptar més que cap tenedor de llibres. Donà dues peles de propina i, quan el cambrer fou fora, va preguntar a la seva amigueta circumstancial:

—Escolta: No ens han dit que el cobert era de vuit peles? Me l'han cobrat a catorze!

—El cobert, sí — va contestar la noia — però hi han els "extras"...

I li assenyala la nota.

—Ah! Extras? — digué el ramader fent un esforç per pronunciar aquella paraula nova per ell—. Extras? Jo em pensava que m'havien dit que d'allò se'n deien ostres!

Sit Tallet

TASCA AGRADABLE

A directora de "La Metamorfosis", acreditada botiga de roba blanca, amb taller propi, es diu Magda, és rossa, llegeix el nostre periòdic i és més barrilaire que tot el nostre cos de redacció en pes. Quan l'amo és fora, sempre fa xistos a les noies, els hi dona novel·letes alegres que ningú no sap on les pesca i, els dissabtes a la tarda, que fan setmana anglesa, se les endú totes al cinema. Es una bona noia, la Magda, ja ho poden ben creure!

L'altre dia estava provant un "trousseau" a una núvia d'allò més caia. Per fer aquesta feina, se la va endur al primer pis i donà ordre de què li portessin les peces i unes quantes agulles.

Una aprenenta les hi dugué. Però, quan va estar sola amb la client i entre les dues, desferen la panera, van veure que faltava la camisa, que s'havia quedat a l'obrador.

—Ara la duran de seguida — digué la Magda.

I, sortint a un balconet que dona a la botiga, digué a l'Antonet, un dependent molt seriós que tenen, casat i que no està mai per brocs:

—Escolti, Antonet: què em farà el favor de pujar-me la camisa?

Tota la botiga va esclatar en rialles. Però, la Magda, que no perd mai la calma, se'ls quedà mirant i els digué:

—De què rieu, esbojarrats? He dit "pujar-me" i no "alçar-me" la camisa, que no és igual! Si hagués estat això segon, creieu que hauria confiat aquesta tasca a l'Antonet?

Kar P. Tasso

L'ORIGEN D'UN COLLAR

SI bé la xamosa cortisana Susagna de Monzy és una pecadora impenitent, s'ha de convenir, en canvi, que és molt maca i que sap abillar-se amb una elegància extraordinària.

A les festes, al teatre, a les reunions, totes les senyores i senyoretes la critiquen, però l'endemà, quan van a casa de la modista, sempre li demanen un vestit com el que han vist a la Susagna.

Diumenge passat era al saló de te d'un dels nostres hotels més renomats, lluint un collar de perles que era una cosa senzillament meravellosa.

—Quanta feina deu haver tingut per trobar-ne tantes i tan exactes! — exclamà un cronista de societat molt conegut a Barcelona.

—No, no ho cregui — va respondre-li un dels companys amb qui anava, somrient amb malícia —. Totes han sortit de la mateixa ostra...

B. Orrango

LEU... V... el número passat.

LA SUPLICA

l'efecte, la dependent, que és un tipet com ara tu, se'ls ha provat a davant meul...

Aguirrebigueta

—Creu-me: tenia unes il·lusions!
—I has hagut de tocar moltes realitats, oi?

EL BON GUST

PARELLA més ben avinguda que en Peret i la Carme, ens sembla que seria molt difícil de trobar en aquesta nandulandesca Barcelona.

Casadets de fa uns vuit mesos, viuen encara en una delitosa lluna de mel i aquesta setmana la Carme, molt vergonyosament per cert, confessà al seu marit que la seva panxeta anava prenent proporcions insospitades.

No en volgueu més de petons i abraçadetes. En Peret es posà més content que si hagués tret la rifa. Fou per això que aquell vespre, en cobrar la setmanada, decidí comprar quelcom per a fer un regalet a la seva estimada.

Llavors va aparèixer el conflicte.

—Què li compraria?...

A la fi, i atret per uns bonics jocs interiors que estaven exposats en un dels aparadors d'una botiga de roba blanca del carrer Nou, adquirí uns gentils i transparents pantalonets de seda rosa, i, content i satisfet, se'n tornà cap a casa.

—Mira què et porto Carme — féu ell tot cofoi.

—Ai, que són bufons!... Has tingut molt gust...

—Oh, ja ho sabia que eren bufons i que et caurien molt bé, figurat que perquè pogués veure

—Què rumies, ara?
—Que m'he deixat el flascó d'EROTYL i hauré fet el viatge en val!...

Erotyl:

és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

S'ha acabat el Còmic, que és com si diguéssim "S'ha acabat el bròquil". L'escenari del "Kiss-Me" i del "Yes-Yes" ha plegat el ram i fins Dissabte de Glòria, no hi tornarà a haver "grimègia".

Durant aquest temps, en el local faran reformes i milloraran el seu aspecte i el seu confort, i, mentrestant, en Sugrañes i companyia han sortit de viatge a la recerca de nous quadros i de dones noves.

Perquè és sabut que els quadros amb xicotes s'han de fer, per poder produir efecte i al públic deixar content.

o o o

L'Angel Samblancat, aquell home que escriu amb un garrot sucut amb sang i fetge, i diu les coses pel seu nom, sense espantar-se, ha estat nomenat director del nostre estimat confrare "La Campana de Gràcia".

Felicitem a En López per la seva adquisició. "La Campana" en mans de l'Angel no pot tocar pas millor.

o o o

S'ha mort en Burrull pare, propietari del popular establiment noctàmbul i "juerguista" "Villa Rosa". Pobre Miquel! Nosaltres no podem nomenar d'altra manera a aquell bon amic que per tothom tenia un xisto i un copet amistós a l'esquena.

El seu enterrament fou un típic acte de dol al districte cinquè, i foren en gran nombre els gitanoes que hi assistiren.

Descansi en pau en Burrull, home afectuós i sincer, que ens ha deixat un gran buit i som molts els que el plorem.

A l'"Edén Concert" ha debutat una espaterrant jueva que es diu Tilson i que treballa el "cuento" d'allò més bé.

Segons les referències que tenim, es tracta d'una mongeta — "judia" en castellà — d'allò més tendra i no ens atrevim a afirmar-ho rodonament perquè no hem tingut ocasió, amb gran sentiment nostre, de poder-hi clavar les dents.

Cosa que ens agradaria, per a poder esbrinar si és una "mongeta" amb fil o és molt dura de pelar.

o o o

DISSABTE a la nit, amb una entrada grandiosa i un èxit espaterrant, va tenir lloc al popular teatre Espanyol, l'estrena de la comèdia en quatre actes, dividida en vuit quadros, "El mal pagador o Modistetes i estudiants", original del lloretat escriptor En Pompeu Creuher.

Es tracta d'una cosa on es revela l'experta mà del comediògraf que l'ha concebuda, i la concurrència va acollir-la molt afectuosament.

I veu's ací com l'Empresa ha trobat al capdavant, la manera de servir-nos a la Quaresma, un bon tall.

o o o

SEGONS hem llegit en el "Ciero", periòdic del qual tenim l'honor d'ésser-ne subscriptors, encara que no dels que adressen lletres a en Pérez Carrasco per donar-li tema per un "fondo" de negretes, en un taller de modistes de Glasgow han comunicat a les treballadores que si no es deixen créixer el cabell que duen tallat a la "garçonne", seran expulsades de la casa.

I és que encara les mestresses dels establiments aquells a les noies, quan les falten, els estiren els cabells.

L'afarta pobres

UAB Universitat Autònoma de Barcelona

PATI BLAU

Tot home de bon paladar,
ha de concórrer al.
PATI BLAU
on hi trobarà els millors
Café-Flambres-Mariscs - Xarcuteria

BAR RAPIDO

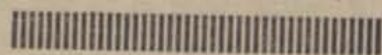
Ronda Sant Antoni, 34

Cafè i licors de marca

Las Once Puertas

Els millors mobles i a més bon preu, es venen a llargs plassos

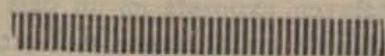
RONDA SANT PAU, 59

GARGANTA
Pastillas CERDÀ

Angines - Aфонia
Ronquera

Venda: _____
SEGALA i FARMACIES

DEMANEU EN TOTS ELS KIOSKS I LLIBRERIES

Aventuras Galantes de Pigault-Lebrun

OBRA COMPLETA MAGNIFICAMENT PRESENTADA

Preu: 4 pessetes

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Tèlèfon 5221 - A.

Gran confort — Saletes de bany — Telèfon privat

Calefacció central — Gran comoditat

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4668 - A.

«LA MASCOTA»

(Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»)

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 CTS CAPSA

1, SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES

LA NOVELA FRIVOLA

Magnífiques ilustracions fotogràfiques

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

MARCA REGISTRADA

No val a dir...

Passau per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un salvavidas per no anar a fons: Lavatges per a després del bany. Casa de curació pels que ensopenguen. Polvos per matar cabres de dotze potes.

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veies sin el llop, compreu la **LOTION LADIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Far

LAURA BRUNET

EL TALISMAN DEL AMOR

L'èxit més gran de la literatura galant.

TITOLS DELS QUADERNS

1. Para hacerse amar con locura.
2. Placer y Castidad.
3. Arte de conquistar rápidamente.
4. La Noche Sagrada.
5. Felicidad conyugal.
6. Soledades.
7. Más allá del amor.

Cada quadern és un tema complet, independent dels altres.

30 cèntims

Compreu-ne un. Els altres ja vos espavillareu després a obtenir-los.

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb **SULFURETO CABALLERO**

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics **BARCELONA**

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Casa Seguí, Rambla las Flores, 14-Barcelona

¡¡No más inyecciones!!

¡¡No más molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** pueden curarse sin ser notada su enfermedad con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica

Numerosos certificados médicos

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Baltá, Rambla Cataluña, 1. — Sarrias, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Carmen, 84. — Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

—Fa vuit dies que no hi entrat cap gol, però avui em sembla que faré la pau per vuit mesos.